

שמע, תפילה, ברכות, תלמוד תורה

א. שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילה סימן צ סעיף כו

כל מקום שאין קורין בו ק"ש, אין מתפללים בו. וכשם שמרחיקים מצואה ומי רגלים וריח רע ומן המת ומראיית הערוה לק"ש, כך מרחיקים לתפלה.

ב. שולחן ערוך אורח חיים הלכות בציעת הפת, סעודה, וברכת המזון סימן קפה סעיף ה

ואם בירך והיתה צואה כנגדו, או שהיה שכור (פי' לגמרי), נסתפקו התוספות והרא"ש אם צריך לחזור ולברך; ומשום מי רגלים פשיטא שאינו חוזר לברך.

ג. משנה ברורה סימן קפה ס"ק ז

אם צריך לחזור ולברך - אבל לכתחלה גם הם מודים דאסור לברך שום ברכה וכן ד"ת נגד צואה, ומן התורה דהא כתיב "והיה מחניך קדוש" ואטו תפלה כתיב בקרא? אלא כל דבר קדושה אסור לקרות במקום שאינו נקי. [רמב"ן] ולא מסתפקי אלא כשכבר בירך ומצא אח"כ....

צואה על בשרו ובמחיצתו

ד. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן עו סעיף ד

היתה צואה על בשרו ומכוסה בבגדיו, או שהכניס ידיו בבית הכסא דרך חור ואינו מריח ריח רע, יש מתירים לקרות, ויש אוסרין. וי"א שלא התיר המתיר בצואה על בשרו, אלא במקום שהיא נכסה מאליה בלא מלבוש כגון אצילי ידיו, ונכון לעשות כדברי המחמיר. הגה: ושכבת זרע על בשרו דינו כצואה (מהרי"ל הלכות י"כ).

ה. רא"ש מסכת ברכות פרק ג סימן מה

וי"א דהא דשרי רב הונא בצואה על בשרו לא איירי אלא בצואה שעומדת על בשרו במקום המתכסה מאליו בלא המלבושים, כגון בין אצילי ידיו וכיוצא בו. אבל במקום הנראה אין כיסוי המלבוש מועיל ואסור. ודייקי ליה מדפריך התם "אי דנראה, פשיטא." מהיכא פשיטא ליה? הא רב הונא שרי כיון דמכוסה בבגדיו! ואי משום שהיא במקומה, אכתי לא אסיק אדעתיה דבמקומה אסור טפי!

ו. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן עו סעיף ה

צואה בפי טבעת, אפילו היא מכוסה, אסור לקרות לדברי הכל, אפילו אינה נראית כשהוא עומד ונראית כשהוא יושב.

ז. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן פה סעיף א - ב

א: לא ילך אדם במבואות המטונפות ויניח ידו על פיו ויקרא ק"ש. ואפילו אם היה קורא ובא, צריך להפסיק כשיגיע למבוי המטונף, וכשיצא משם, אפילו שהיה כדי לגמור את כולה, אינו צריך לחזור אלא למקום שפסק. הגה: וי"א שחוזר לראש, וכן עיקר (וע"ל סי' ס"ה).
ב: אפ"ל להרהר בד"ת, אסור בבית הכסא ובבית המרחץ ובמקום הטונפת, והוא המקום שיש בו צואה ומי רגלים...

ח. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן עט סעיף א-ב

א: היתה צואת אדם מאחוריו, צריך להרחיק ד' אמות ממקום שכלה הריח. אפילו אם יש לו חולי שאינו מריח, צריך להרחיק ד' אמות ממקום שיכלה הריח למי שמריח. ומלפניו, צריך להרחיק מלא עיניו, אפילו בלילה, או שהוא סומא (תשובת הרשב"א סי' קס"ח וב"י בשם הר"י) שאינו רואה אותה, צריך להרחיק עד מקום שאינו יכול לראות ביום. ואם הוא מצדו, דינו כמלאחריו.
ב: היתה במקום גבוה עשרה טפחים או נמוך עשרה, או שהיתה בבית אחד והוא בבית אחר, אפ"ל הפתח פתוח ויושב בצדה ורואה אותה, אם אין לה ריח יכול לקרות, דכיון שהיא ברשות אחרת קרינן ביה שפיר: "והיה מחניך קדוש (דברים כג, טו)" להרא"ש, אבל להרשב"א דוקא כשאינו רואה אותה.

ט. משנה ברורה סימן עט ס"ק יד - טז

(יד) דוקא כשאינו וכו' - טעמו דס"ל דקרא ד"ולא יראה" קאי ג"כ איסור צואה האמור בתחלת המקרא. ואם הוא רואה אותה דרך חלון של זכוכית לכו"ע שרי וכדלעיל בריש סימן ע"ו ע"ש. ואם מעצים עיניו או בלילה י"א דשרי בזה לכו"ע כיון שהוא ברשות אחר, ויש אוסרין. ובשעת הדחק שאינו יכול להחזיר פניו יש לסמוך ע"ד המקילין. אולם בשאינו יכול לראות הצואה מחמת גובהו או עומקו לכו"ע שרי בזה:

(טו) רואה אותה - ולכן אסור לדבר דברי קדושה והוא מסתכל דרך חלון פתוח אם רואה האשפתות (ורין שטאקין) שברחובות או שחזיר עומד לפני חלוננו אף על פי שאין מגיע לו ר"ר וצריך לזהר בזה בשעת קידוש לבנו דרך חלון פתוח (או על גאנקעס) אלא צריך שעכ"פ

יעצים עיניו ואז אם אין ריח רע מגיע לו מותר ובמקום שמסופק בזה אם הוא אשפה מותר זהו ס"ס שמא הלכה כהרא"ש ומ"מ לכתחילה נכון יותר שיעצים עיניו מהיות טוב וגו' [ח"א] ועיין בבה"ל:

י. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן עו סעיף א
צואה בעששית, מותר לקרות כנגדה אף על פי שרואה אותה דרך דפנותיה, משום דבכסוי תלה רחמנא, דכתיב: וכסית את צאתך (דברים כג, יד) והא מתכסיא.

יא. שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילה סימן צ סעיף כז
היה עומד בתפלה והשתין תינוק בבהכ"נ, ישתוק עד שיביאו מים להטיל על המי רגלים, או יהלך לפניו ד' אמות או לצדדיו או יצא מב"ה ויגמור תפלתו. הגה: ויותר טוב לילך למקום אחר ולא לשתוק, שמא ישהה כדי לגמור את כולה ויצטרך לחזור לראש (ב"י בשם רוקח סימן רכ"ד וע' לעיל סי' ע"ט).

יב. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן עו סעיף ח
קרא במקום שראוי להסתפק בצואה, ומצאה אח"כ, צריך לחזור ולקרות. אבל אם אין המקום ראוי להסתפק בו, אין צריך לחזור ולקרות. ומי רגלים, אפילו מצאן במקום שראוי להסתפק, אין צריך לחזור ולקרות.

ג. גרף ועביט, אשפה וריח רע

יג. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן פז סעיף א
גרף של רעי ועביט של מי רגלים, של חרס או של עץ, צריך להרחיק מהם כמו מצואה, אפילו הטיל בהם מים; אבל אם הן של מתכת, או של זכוכית, או של חרס מצופה, מותר אם הם רחוצים יפה.

יד. משנה ברורה סימן פז ס"ק א

גרף וכו' - ואפילו אם עתה אין בהם כלום ואפילו אם הם רחוצים יפה מבפנים ומבחוץ ונקיים לגמרי שאין בהם אפילו ריח רע:

טו. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן פז סעיף ג
מותר לקרות ק"ש בבית שיש בו צואה ומי רגלים או גרף ועביט, כיון שהרחיק מהם כשיעור שנתבאר בסימן ע"ט, וכן אם כפה עליהם כלי אף על פי שהם עמו בבית, הרי אלו כקבורים ומותר לקרות כנגדו.

טז. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן עט סעיף ט
יצא ממנו ריח מלמטה, אסור בדברי תורה עד שיכלה הריח; ואם יצא מחבירו, מותר בדברי תורה משום דאי אפשר, שהתלמידים קצתם גורסים וקצתם ישנים ומפיחים בתוך השינה. אבל לקרות קריאת שמע, אסור עד שיכלה הריח.

יז. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן עט סעיף ח
אסור לקרות כנגד אשפה שריחה רע.

יח. שולחן ערוך אורח חיים הלכות קריאת שמע סימן עט סעיף ב
ואם יש לה ריח, לא מהני הפסקה ולא שינוי רשות. ויש אומרים דכי היכי דהפסקה מועלת לצואה עצמה, ה"נ מועלת לריח רע שלה.

יט. משנה ברורה סימן עט ס"ק יז - יח

(יז) לא מהני - ר"ל ובעינן ד"א ממקום שכלה הריח ויש מקילין דבזה די עד מקום שיכלה הריח לבד ועיין בבה"ל:
(יח) ולא שינוי רשות - ע"כ מי שמתפלל בבית והריח ר"ר ממקום אחר יפסיק וישהא עד שיעבור הריח. ומי שיש לו חולי שאינו מריח אפשר שיש להקל בזה במקום הדחק:

כ. משנה ברורה סימן עו ס"ק ג

כנגדה - ואם מגיע לו ריח רע אסור ואפילו למ"ד בסימן ע"ט ס"ב דהפסקה מועלת לר"ר דוקא מחיצה שהוא רשות בפני עצמו אבל כפיית כלי לא. ומ"מ א"צ בזה ד"א ממקום שכלה הריח אלא כ"ז שאין מגיע אליו סגי כ"כ הפמ"ג בסימן זה. אבל בסימן ע"ט במ"ז נשאר בצ"ע ועיין בסימן ע"ט בבה"ל:

נשמת אברהם

נשמת אברהם או"ח עו (א) PDF pg. 100

הקאה

נשמת אברהם או"ח פז (ג) PDF pg. 116

עביט פלסטיק

נשמת אברהם או"ח פז (ו) (1) (2) PDF pp. 117-120

וילון דבתי חולים